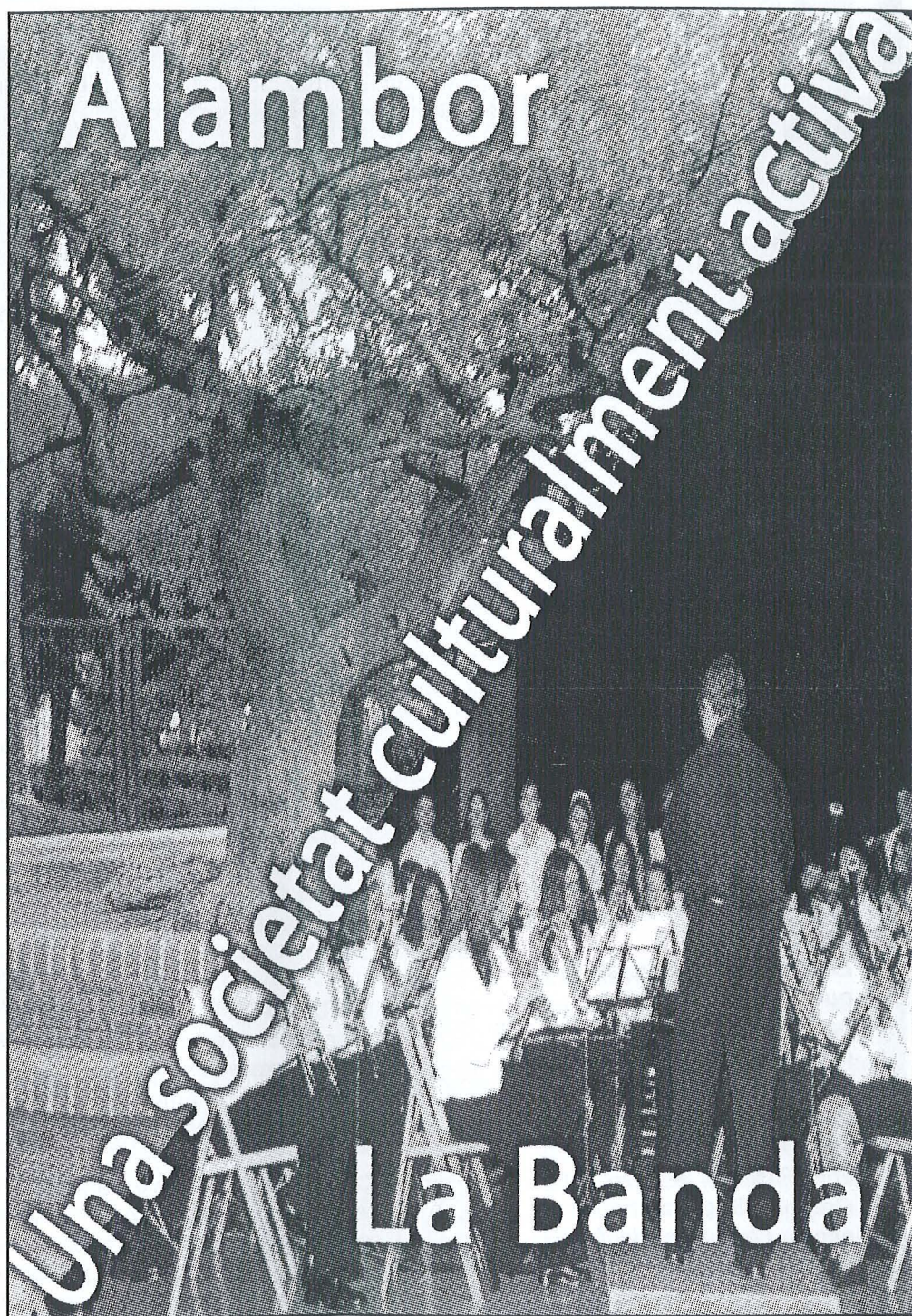

l'aveudebenicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 26 de novembre de 2004 • Núm. 460 • Any X • 0.75 Euros

CARTA: Salvem la Tossa qüestiona el suport de Redorat al camp de golf

Alambor

La Banda

La Unió de Llauradors es manifesta a favor dels tarongers al camp

El CDB empata davant el Vinaròs en el primer partit televisat

460

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

Repartim carxofes a tots els protagonistes en una setmana especialment cultural

EL TEMA

Un any més arriben els premis Alambor i d'Homentatge sense un suport institucional clar

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

MISCEL·LÀNIA

Tolito i les Irreflexions de Joan Raül Burriel conformen els continguts

ESPORTS

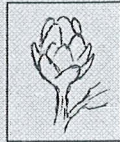
Els del futbol ens expliquen, tot i més, de l'empat del Benicarló al camp dels vinarossencs. Fins i tot que el van retransmetre per la tele, però no de les d'ací.

ESPORTS

Gregorio Segarra ens acosta l'actualitat del futbol base. La Unió de Llauradors considera una autèntica desvergonya canviar cultius tradicionals per camps de golf

Carxofes

Aquesta setmana cultural no teníem prou carxofes en tota la cope per a tantes bones sensacions, així que n'hem hagut de baixar alguna del terme de Càlig. Avui carxofes per a tots.

CARXOFA 1: Un bon grapat de carxofes torrades per a tots els músics de la banda, així com per al seu director i per a tota la junta. És el dia de la seua patrona i no pot faltar en el seu menú una cosa tan bona com la carxofa de Benicarló. Tots a la torrada.

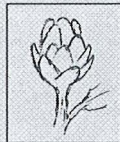
CARXOFA 2: Unes truites de carxofa per aclarir la veu per a les quatre cordes de la coral: baixos, tenors, contralts i sopranos. La junta i el director també estan convidats a menjar aquest delicat plat. No podem oblidar als més joves de la coral, per a ells també en hi ha.

CARXOFA 3: Les xiquetes d'este poble, com van fer les seues mares i iaies, van celebrar el dia 25 la seua festa, la festa de santa Caterina. Els amanirem un bona plàtera de carxofes rebossadetes i fregides amb oli del Maestrat. Suposem que van berenar el pastís de glòria, com toca.

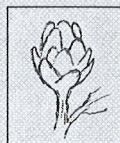
CARXOFA 4: Als xiquets benicarlandos els han canviat la festa. Sant Nicolau (la bava li cau, com diem), ja no se celebra el dia 6 de desembre, ara és el dia de la *Consti*. Ara el celebren amb les catalinetes. Per a tots ells, carxofa del poble amb cloïsses. Es xuclaran els dits.

CARXOFA 5: Per al CDB, per al Benicarló que a pesar dels insults que van rebre diumenge passat per part del muixarreros se van emportar cap a casa, un, sempre interessant, positiu. I siga dit de passada, el nostre camp, comparat amb el d'ells és de primera divisió. Carxofes al forn!

CARXOFA 6: No podem oblidar-nos dels alambors. El dissabte és el sopar de premis i homenatges. Al menú no pot faltar la carxofa. Bona carxofa benicarlanda. Nosaltres per a que vagen fent boca i no s'erren al lliurament dels premis els donem una cassola de carxofes estofadetes.

CARXOFA 7: L'última carxofa se'n va fora del poble. Amb tanta televisió local que tenim ha de venir una de fora, TV6, per a retransmetre en directe el partit Benicarló-Vinaròs. Per la TV6, un bon basquet de carxofes per a que en posen unes quantes a la paella, facen pastissets, mus i moltes coses més.

L'ordre de les carxofes no té cap importància. Fetes a punt, de totes les maneres, són bones.

col·laboracions a:

laveudebenicarlo@eresmas.com

De nou tornen els Alambor

Una setzena edició marcada per la poca sensibilitat de la Corporació

text REDACCIÓ

Setze edicions premiant literatura en valencià. Més d'una trentena d'obres guanyadores publicades i la satisfacció de saber-se descobridors de prestigioses plomes que, després de guanyar el Alambor, s'han consolidat com escriptors de renom dintre del difícil panorama editorial valencià. Darrere de dades i xifres: la il·lusió, i les ganes de treballar de l'associació cultural Alambor. Una tasca anònima i desinteressada que no ha obtingut el reconeixement institucional: l'ajuntament els nega una subvenció per a augmentar la dotació econòmica dels premis. Ja se sap que ningú és profeta en la seva terra, però la decisió del consistori li està posant les coses molt difícils als alamborians, que estudiaran nous camins de cara a futures edicions. El fill que van crear en 1.985, any de la primera convocatòria, s'ha fet major i els seus pares no poden mantenir-lo. El llistó s'ha posat molt alt i els costa molt esforç i sobretot, molt diners que l'associació no té.

LA VETLLADA LITERÀRIA

Ramon París explica que el sopar que se celebrarà el dissabte en el Parador de Turisme de Benicarló "és una trobada anual del món de la cultura, on es reivindiquen els valors de la llengua". En aquest sentit, assenyala que la importància de l'acte radica que se celebra en el marc d'un "món en el qual els valors culturals s'estan perdent a poc a poc". El sopar està obert a tots els àmbits socials i culturals de la ciutat. "És una trobada de la societat civil" conclou París.

EL PREMI

Dol el titular, però aquest any cal

Els homenatjats i premiats de l'edició anterior

posar-lo en singular. Només s'ha convocat el premi de Narrativa. No havia diners per a més. L'associació va sol·licitar al consistori una subvenció de 9.000 euros, que tenien com objecte dotar amb cinc mil euros els premis, destinar 3.000 euros a la seva publicació i utilitzar els mil restants per a cobrir les despeses d'organització. Ramon París ha assenyalat que "si fem una aposta per dignificar la cultura, hem de correspondre amb una bona dotació econòmica". Després de remetre l'escrit al consistori i als tres grups polítics que

fereix com a premi, el que ha provocat que hagen estat escasses les obres que s'han presentat a la convocatòria d'enguany. El nom del guanyador de l'edició d'aquest any es coneixerà en el transcurs del sopar que se celebrarà el dissabte i en la qual s'atorgaran les tres distincions amb les quals Alambor vol premiar la trajectòria professional de persones o entitats en els àmbits científic, cultural i cívic.

ELS HOMENATJATS

La Distinció científica d'aquesta edició ha recaigut en l'Observatori de l'Ebre amb motiu del centenari de la seva fundació. Creada pels jesuïtes, París destaca que "és una fundació sense ànim de lucre que posseeix els arxius sísmics i ionosfèrics més antics de tota Espanya". La fundació compta, a més, amb un arxiu meteorològic que s'estén fins el 1880. L'observatori està estructurat en quatre seccions: Geomagnetisme, Ionosfera, Sismologia i Meteorologia, Clima i Activitat Solar que recullen dades i els processen, subministrant la informació a través d'un grup de científics que treballen en ell. D'altra banda, en l'àmbit cultural rebrà la Distinció alamboriana el director de cinema català Ventura

“el sopar és una trobada anual del món de la cultura i la llengua”

se senten en el saló de Plens, el silenci va ser la resposta. L'escrit va tornar a presentar-se i a la fi del mes d'agost va arribar la resposta: l'ajuntament només concediria 1.000 euros de subvenció als premis. La tardança a rebre la resposta va provocar que les bases es publiquessin tard. A això cal sumar l'escàs atractiu que suposa per als autors la quantitat que s'o-

Un acte de suport als valors culturals

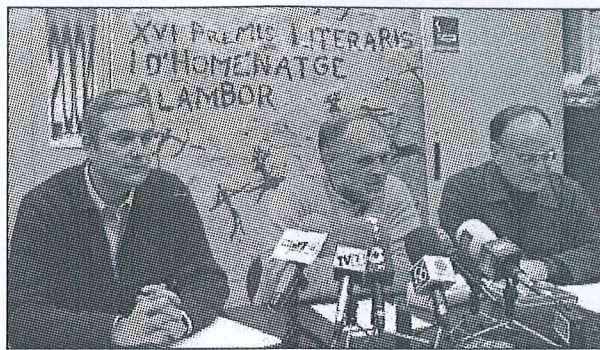
ve de la pàgina anterior

Pons. En aquest cas, París assenyalava que "és el director de cinema més valencià" i ha destacat la intimitat de la seva mirada com director. No serà aquesta la primera vegada que recull un premi. Pons compta amb una filmografia que abasta quinze llarg-metratges, premiats i reconeguts en nombrosos festivals de tot el món. El salt al Setè Art ho va fer després d'una llarga etapa com director teatral amb la pel·lícula "Ocaña, retrat intermitent". Li van

seguir títols com "Anita no perd el tren", "Amic/Amat", "Carícies", "Actrius" o "Putxa Misèria", per assenyalar només alguns. En l'actualitat, és conseller de la Societat General d'Autors d'Espanya.

La Distinció Cívica d'aquest any es quedarà a casa: el benicarlando Joan Brusca, secretari general de la Unió de Llaureadors i Ramaders del País Valencià, és el premiat. Alambor vol distingir aquest any no només a Brusca per la labor que està desenvolupant al capdavant de la Unió, sinó a tot el col·lectiu del sector agrícola del territori valencià. París lamenta que estiga "en una situació tan precària, que fa témer

per la seva continuïtat". La distinció de Alambor va encaminada en aquest sentit a "reconèixer la labor de qui defensen els valors tradicionals de la relació de l'home amb la terra".

USÓ I ROLÍNDEZ, ESCRIPTOR I ESCULTOR CONVIDATS

L'escriptor de Vila-real Vicent Usó serà l'escriptor convidat en aquesta edició dels Premis Literaris i d'Homenatge Alambor. Els seus dos primeres obres, dos relats breus, ja van ser premiades en la seva ciutat natal. La tercera, "La mirada de Nicodemus", va quedar finalista del premi de narrativa Andrómida en els Octubre de 1994. El triomf l'aconseguia en l'edició del 2.002, que assolía el premi per la novel·la "Crònica de la devastació". Mentre, les obres que escrivia, van anar mereixent diversos guardons. La llista de pre-

mis és llarga i Alambor ha volgut tenir-lo present en aquesta edició com reconeixement a la seva profitosa vida com escriptor.

L'escultor i il·lustrador benicarlando Jaume Rolíndez Garayoa ha estat l'autor del cartell anunciador dels premis. Jaume Rolíndez va nàixer a Iruña l'any 1964 i du un parell de lustres en el món de l'escultura i la creació plàstica que materialitza en forma d'escultures fetes, normalment, amb materials de rebuig. Ha participat en exposicions a Barcelona, Madrid, Benicarló, València i Castelló. L'any 2002 va publicar les il·lustracions del llibre Juguem

a cucassela? publicat per Alambor i, com que amés és professor d'institut, pot sobreviure.

ELS PRESENTADORS DE LA GAL·LA

Un acte com el lliurament dels XVI Premis Literaris i d'Homenatge Alambor mereix uns presentadors de qualitat, com sempre ha estat. Per això aquest any, l'honor ha recaigut en Mabel Martí, periodista del programa El Club de TV3 i Jordi Maura, cap d'informatius de Èxit-Punto Radio d'Eivissa i Formentera i cap de redacció de **La Veu de Benicarló**.

Nova fórmula de finançament

text NATÀLIA SANZ

L'Ajuntament de Benicarló proposarà a Alambor una nova fórmula per a finançar els premis que duen el nom d'aquesta associació. Francisco Flos, regidor de Cultura, ha explicat que el pròxim any el Consistori pretén fer-se càrrec de l'organització dels premis "i demanarem a Alambor que col·labore". L'equip de govern, que compta amb el suport del grup municipal socialista segons va desvetllar Flos, pretén que la convocatòria es faça bilingüe "igual

que tots els premis que es convoquen des de l'ajuntament". Si la proposta sortís avant després dels contactes que Flos pensa iniciar amb els alamborians, la dotació econòmica dels premis seria major ja que es tractaria d'una convocatòria oficial del consistori i "no la d'una entitat privada subvencionada per l'ajuntament", ha dit Flos. En aquest sentit, considera que la subvenció que s'ha concedit aquest any és suficient. "Els premis de Castelló estan dotats amb 2.000 euros i és Castelló", assegura.

Festivitat de Santa Cecília 2004

text REDACCIÓ

El passat cap de setmana, dins la festivitat de Santa Cecília, s'obriren els actes commemoratius amb el concert que va oferir, dissabte passat, la Banda Juvenil "Ciutat de Benicarló", juntament amb la Coral Petiquillo y la Coral Kylix. Entre d'altres peces van interpretar el clàssic, Aladín. Cal destacar que en aquest acte la Banda Juvenil va incorporar vuit nous músics, que surten de l'escola que té la pròpia Banda. Aqueixa mateixa nit es va representar l'obra de teatre "Sueños musicales", amb un gran èxit de públic. L'obra, escrita per Ximo Vives, musicada per Juan Luís, sota la direcció i coreografia de Damian Ávila i Joaquin Moros. Tots ells, amb bona harmonia i amb la col·laboració del components de la banda, van portar a bon termini la seua representació, la qual ja estan pensant de tornar-la a realitzar una altra vegada.

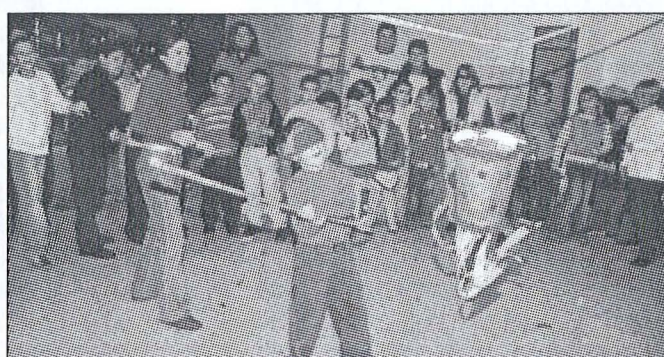
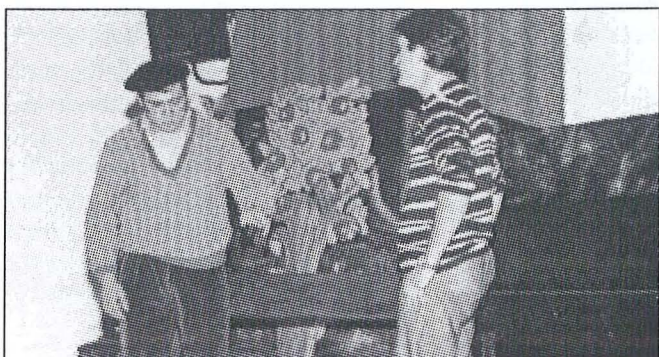
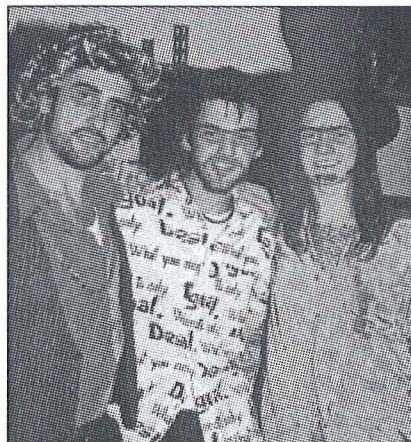
El diumenge va haver festa per als alumnes i simpatitzants més joves de l'acadèmia, projectant-se primer una pel·lícula i, a l'acaba-

ment es van fer cucanyes i jocs amb molts regals per a tots.

El proper divendres 26, és farà la presentació de la revista Memòria 2003-2004 de l'Associació Ciutat de Benicarló a la seu del carrer Cabanes, 16.

El dissabte 27, es farà el Concert de Santa Cecília per part de la Banda de Música de l'Associació Musical Ciutat de Benicarló i la Coral Polifònica Benicarlanda, a les 19h, a l'Auditori Municipal, que com va passar el dissabte passat, tornarà a quedar-se menut. Acte seguit, la Banda, realitzarà pels carrers de Benicarló la serenata en honor de la seua Musa, Marta Zapata, acabant en un ambient festiu al local de l'associació.

El diumenge 28, a partir de les 10 del matí, els músics se concentraran al local social per a, posteriorment, fer una desfilada per anar a buscar a la seua nova Musa, Marta Zapata Roca i la Dama de la Coral Polifònica Benicarlanda, Beatriz Lores Gómez. A continuació acompanyaran la patrona, Santa Cecília, fins a la Esglesia de Santa Maria, on se celebrarà una missa conjunta.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 459

text EL LECTOR

Allò que jo deia la setmana passada és perfectament aplicable a aquesta. Al nostre poble no es tanca res, sempre queda tot obert, a mitges. Quan tots ens pensàvem que això del camp de golf de la Tossa ja havia passat definitivament a la història i que mai més no en sentiríem parlar, el regidor d'urbanisme ha dit que no, que ningú ha dit que la cosa estiga tancada i que al final seran els benicarlandos els que decidiran sobre el tema. Ahí queda eso. Aquestes manifestacions no són una altra cosa que allò que diuen "la voz de su amo". El Pp ha deixat ben clar que ells estan decididament pels camps de golf, que això és el nostre futur i, sobretot, el futur dels grans empresaris de la construcció i l'especulació. Es veu que com que a la costa d'Alacant no queda ni un pam de terreny que no siga formigó o gespa, ara se n'han pujat cap amunt per continuar amb la seua tasca d'escampar el progrés i la modernitat per la nostra zona. Haurem de gaudir dels espais naturals amb una certa rapidesa perquè a la marxa que portem, ben aviat ens quedarem sense aquest patrimoni que tanta nosa fa als especuladors. La demostració més palpable i més descarada de tot plegat és la llei que pretenen aprovar els peperos valencians que parla de la promoció social dels camps de golf, com si un cap de golf fóra una residència per a la tercera edat, un alberg per a estudiants o un centre de discapacitats. Promoció social dels camps de golf. No paren de dir que el golf és un esport a l'abast de tothom alhora que la base del nostre progrés, la panacea que resoldrà el nostre futur i el dels nostres fills. Els tarongers han de passar a la història. Volem l'aigua de l'Ebre perquè la nostra gespa la demana i la demanarà a crits. Si ells tenen dret de negar els seus camps d'arròs amb aigua i vinga aigua, nosaltres volem regar la gespa, volem l'aigua per a les nostres

zones verdes que seran els camps de golf amb els seus foradets i els turistes que vindran carregats de milions per tal d'omplir les nostres butxaques, ansioses de divises. Camps de golf, quina meravella. Anirem pel camp amb la bici i ens trobarem un guàrdia jurat amb porra i pipa que no ens deixarà passar perquè ens dirà que allò és una zona privada. Els camins que hem recorregut lliurement seran reconverts en bankers, greens, boogies, puts i eagels per obra i gràcia del conseller de torn, que tindrà l'última paraula en aquest tema. Es pot fer una cosa més descarada? Només falta que aquest càrrec l'il donen a un empresari de la construcció, fauna molt abundant dins del partit que ens governa a la Generalitat.

Els pescadors també estan disgustats. Tema cíclic. Volen que els subvencionen més els carburants. D'acord. Però no vull dir que quan les coses els vagen bé que els abaixen la subvenció, així com tampoc no vull dir que perquè ells paguen menys pel gasoil algú se n'ha de fer càrrec i d'alguna butxaca han de sortir els diners. Repeteixo, jo d'això no diré res.

També es queixen els venedors del dimecres, que volen aparcar la furgoneta al costat de la paradeta. Tothom es queixa. Uns altres es queixen perquè s'ha tomar a inundar la ratlla del terme. La qüestió és plorar com més i més fort millor.

Aquesta setmana els seus col·laboradors han deixat de banda les espases esmolades i s'han dedicat a contar-nos coses. Bé està, però vull suposar que els seus lectors volen canya de la bona per a tots.

Pere Bausà ens parla de l'eficiència energètica i de com malbaratem l'electricitat. Jo proposo reduir el temps que tenim encés el televisor. Molta gent el té com un habitant més de la casa i el deixa encés hores i hores. Valdria més parlar amb les persones amb les quals vivim abans que sentir les bajanades proferides per aquesta caixa.

No m'ha sorprès la notícia que no

hi haurà més trens de rodalies entre Castelló i Vinaròs perquè el Psoe ha votat en contra. Cada dia entenc més els polítics. Ara començo a comprendre que un, quan està a l'oposició ha de demanar coses a dojo, fins i tot les més inabastables. Amb això es pot convèncer una part de l'electorat que després no se'n recorda d'allò que els han promés. També me n'adono que és molt important que els ajuntaments voten a favor d'algunes mocions que després els governs autonòmic i estatal se n'encarregaran d'ignorar. Un exemple clar el tenim al nostre poble: tots els grups polítics voten la moció a favor dels trens de rodalies. A València el Pp i a Madrid el Psoe tan se'n foten i voten en contra d'allò que els seus companys de partit han recolzat. Fins i tot es pot donar el cas que algun alcaldillo vote a favor al seu ajuntament i en contra al parlament corresponent. Cada dia m'agrada més això de la política.

Notícia de la setmana. El pelegrí s'ha engatat. Es veu que va beure més del compte i anava com una moto. Aquest any ja no beu cervesa amb gasosa com en altres peregrinacions. Ara li pega a la vinatxa, que no al tinto de verano. Això és preocupant i un mal exemple per als més menuts de la casa. Ha passat dels tres graus de la clara als més de dotze del vi. D'ací a un parell d'anys esmorzarem amb Fundador.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Primer una reivindicació: Òn està el senyor Bernat Carranza? Ja l'han fet avorir? A la pàgina cinc ens conten que la data del sorteig de Càritas és el mateix dia que surt la seua revista. Jo no vaig trobar numerets.

Sense sostre

text CARLES LLUCH

Llijo que el dia 21 de novembre va ser el dia dels "sense sostre", és a dir, de les persones que es veuen obligades a viure al carrer. També m'assabento que les entitats que es dediquen a aquest món ocult i sòrdid consideren "sense llar" també tot aquell que no pot viure enlloc més que a casa d'uns familiars llunyans, que a un hospital, un alberg, una caravana, una pensió miserable, una casa on malviuen dotzenes d'immigrants. Imaginar-me els milers de persones de què parla el document em produeix una visió tenebrosa que intento foragitar.

D'altra banda, m'assabento que l'ajuntament d'una gran ciutat ha instal·lat uns bancs "anticaptaires": amb una barra al mig que els divideix en dos, per tal que ningú hi pugui gitar-se a dormir. Magnífic exemple de treball social que va a les causes del problema! L'ètica pública trepitjada per l'estètica hipòcrita.

Exilis

Les causes de tot plegat fan indignar. Resulta que en el país de la gran expansió immobiliària, de la gran riquesa del totxo, hi ha cada dia més gent que no pot pagar-se un habitatge -i no cal recordar que aquest és un dret humà i ciutadà per viure en dignitat. No hi ha vivendes social ni de lloguer, els pisos són cada més cars, i malgrat que algun ministre deia que si són tan cars és perquè els podem pagar, resulta que hi ha gent dormint al carrer o malvivint en pensions. A més, hi ha malalts mentals que no tenen acollida en centres apropiats, o gent que per les causes que siguen no poden incorporar-se al mercat laboral. "Com? Però si qui no treballa és perquè no vol", diran alguns. Doncs no.

Tot plegat em produeix una fonda vergonya. És clar. És molt més fàcil i elegant posar barres als bancs. Allunyar el problema de les nostres vistes. Anar a les causes és molt dur, sobretot quan actuar sobre elles comportaria que tanta gent deixara de guanyar tants diners.

L'EDAR es retrassa mes

text NATÀLIA SANZ

Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, ha explicat que els terrenys on deu instal·lar-se la futura EDAR de la ciutat han estat ampliat. L'empresa encarregada de la redacció del projecte així ho ha demandat al consistori, a l'haver detectat la necessitat d'instal·lar una estació de bombejament i la necessitat de contar amb més metres per a la instal·lació de la planta de tractament d'aigües residuals. Mundo ha assenyalat que s'ha hagut de realitzar un modificació sobre el projecte original i que els terrenys necessaris per a la instal·lació de la EDAR es troben en la fase final de la reparcelació als quals han de ser sotmesos.

DESAKORDES 22:30h 18/11/04 El Bosc

text THE CAPTAIN OF LOVE

El concert de Desakordes de dijous passat al port de Benicarló va ser un encert per a fer-lo servir con a excusa i obviar el visionat del primer capítol de la nova entrega de la sèrie nostàlgica de TVE.

El duet Desakordes, vingut des de Madrid per fer una petita gira per la costa, ens va adilitar amb una vetllada còmico-musical al més pur estil dels clàssics cantautors, com ara La Mandragora de Javier Krahe.

Els seus temes en clau de humor, parlen dels típics tòpics de la masculinitat i les relacions de parella amb ironia, també tenen temps per denunciar les últimes actuacions dels polítics de moda i, com no, de referir-se als darrers esdeveniments internacionals.

N'hi va haver per a tots, fins i tot una evocació als nostres clàssics com ara Manolo Escobar, Peret, Bisbal i fins i tot el "gipio" de Antonio Molina en "soy minero". Tot plegat i ajudats pels efectes etílics dels preparats, servits per la dolça cambra, va fer una vetllada molt entranyable, d'aquelles en què un es capaç de dir qualsevol cosa d'aquestes que després t'avergonyeixen al dia següent.

El grup va aconseguir de seguida que el públic s'involucrés de la festa amb les seues provocacions que invitaven a participar a tots plegats, i a incrementar l'alt consum de cervesa.

Golf: de Blasco a Redorat

text SALVEM LA TOSSA

Les recents declaracions del Conseller de Territori i Habitatge Rafael Blasco i del Regidor d'Urbanisme de Benicarló José Antonio Redorat han tornat a posar el golf dins del debat polític i ciutadà al País Valencià i Benicarló respectivament.

La Conselleria de Territori i Habitatge està elaborant l'avantprojecte de la "Llei d'ordenació ambiental i promoció social dels camps de golf a la Comunitat Valenciana". Es pretén la "desestacionalització" del turisme.

S'argumenta que l'època daurada de la taronja ja ha passat i que, igual que al segle XIX quan el taronger substituï les moreres i el cànem, actualment, aquest pot donar pas al "cultiu de cespitoses", la gespa del camp de golf. El Conseller en persona es reserva la potestat d'aprovar un projecte d'urbanitzacions amb camp de golf, fins i tot, en contra de la voluntat de l'ajuntament afectat que deurà de modificar el seu planejament urbanístic.

A més, a més, obliga a cedir el sòl públic dotacional, aconseguit pel procés d'urbanització, durant 50 anys al promotor per a la construcció del camp de golf. Blasco considera que els camps de golf seran un instrument per a millor de "forma qualificada" els nostres paratges.

L'objectiu real de la llei no és buscar un turisme de qualitat sinó continuar la desmesurada activitat constructora i urbanística. La consideració de la

gespa com a conreu vol alterar l'ordre de preferències d'usos de l'aigua que marca la llei d'aigües estatals on l'agricultura està en segon lloc i els usos recreatius en sisè. L'avantprojecte ataca també l'autonomia municipal quant a la seva capacitat de planejament urbanístic i per la privatització de sol urbà durant mig segle. I, amb tants camps de golf no hi haurà bastants turistes d'alt poder adquisitiu per a tots i el territori afectat perdrà la seva singularitat

“*El nerviosisme per la paralyzació dels 14 projectes han provocat aquesta fugida endavant del Consell*”

i atractiu propis.

Gran nombre de projectes de macroubanitzacions amb camps de golf estan, actualment, paralyzats. Dels 14 previstos per a les comarques de Castelló, no n'hi ha cap, ni tant sols, en construcció. L'estancament del turisme de sol i platja, la saturació urbanística de la costa i el nerviosisme pels entrebancs dels projectes de golf, han provocat aquesta fugida cap endavant del Consell.

José Antonio Redorat, en unes recents declaracions, ressaltà la gran importància que tindrà

per a Benicarló la decisió que es prendrà sobre el projecte de camp de golf a la Tossa al nou Pla General. Decidirem si "s'aposta per un model de ciutat turística pel futur o no" o "si volem un camp de golf i urbanitzacions o que la Tossa es quedi igual durant 20 anys més". Afirmà, també, que el projecte d'homologació del PGOU, redactat per a fer possible la proposta de Terrazahar Golf and Resson, estava paralyzat.

El ple municipal de 24 de juny de 2004 aprovà per unanimitat "posar fi" al projecte d'homologació i que aquest no condicionara, en absolut, la revisió del PGOU que s'iniciava en breu. Pensem que "l'exemple" triat pel Regidor d'Urbanisme per a destacar la importància de la revisió del Pla General - el projecte de golf a la Tossa - no és innocent ni adequat, a més de no respectar l'esperit de l'acord del plenari municipal. Ens sembla respectable, encara que no estem d'acord, que el partit popular benicarló defensi el golf com opció turística per al poble, el que no entenem massa es el recolzament d'un projecte concret.

Possiblement, el regidor benicarló també s'ha fet ressò, a la seva manera, del missatge llançat pel Conseller Blasco: "golf a tota canya". Esperem que el Bloc i el PSPV-PSOE locals recordin les seves promeses electorals de conservar la Tossa per a tothom.

Salvem la Tossa

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 BAUSÀ, VICENT B
 NATALIA SANZ, EL
 RAMON PARÍS, OL
 TOLITO, JUAN CA
 SEGARR
Fotografies/ NATA

Cortina de fum

Irreflexions

text JOAN RAÛL BURRIEL

De nou a tornat a revifar tota aquesta polèmica al voltant de la unitat de la llengua catalana. I es que no hi ha res millor que els clàssics per a tornar a embolicar la troca. Hi ha qui sap que quan el fi està totalment justificat, les maneres dels mitjans poc importen. El PP històricament li ha tret un bon benefici electoral a la por al "pancatalanisme" i la polèmica del valencià/català és el seu millor exemple. Pot ser també no han tingut més remei que traure de nou un tema tan dolorós com aquest, per que estan passant per greus problemes interns i no veuen clars els resultats de les autonòmiques el 2007. El transvasament i la Copa Amèrica es veu que van perdent força i cal entretenir el pati amb algun altre espectacle de demagògica política.

Hi ha dos beneficis directes que el

govern de Camps obté amb aquesta polèmica. Per una banda l'electoral, que ja l'he comentat al principi. Per una altra banda, desviar l'atenció d'altres problemes molt més importants per als valencians però que la incompetència de l'actual executiu ha impedit no tant sols solucionar, si no tampoc mostrar a debat públic. En aquest sentit el govern valencià - amb l'aplicació de Canal 9 com a televisió-porra - te segrestada l'opinió pública d'aquest país. Hi ha temes sagnants per al futur del País Valencià que s'ens estan amagant. La crisi de sectors econòmics tradicionals, la negligència en la gestió del territori - amb vinculació directa amb el despropòsit urbanístic justificat com a progrés turístic - , el colapse dels sistemes públics de salut i educació... Ja ho he dit en alguna altra ocasió: la Generalitat Valenciana està en una situació real de fallida econòmica. No hi ha diners per a

més metges ni centres sanitaris (a Benicarló ho estem patint), no hi ha diners per a professors o centres educatius (a Benicarló ho estem patint), no hi ha diners per als ajuntaments, ni per a carreteres, trens o infraestructures en general (no ho estem patint açò també a Benicarló?). Recordem que som la comunitat autònoma espanyola amb major deute públic per habitant.

Per desgracia la cortina de fum que ens oculta aquesta preocupant realitat també és un problema a resoldre. En la Constitució Espanyola i en l'Estatut d'Autonomia ha de explicitar-se que els valencians parlem català, amb la denominació pròpia de valencià en el nostre territori. El PSPV-PSOE en el seu moment no ho va solucionar, i cada cop que hi ha govern de dretes, es torna en una arma en contra seua. Seran capaços ara de resoldre la qüestió definitivament?

Entorn a la innocència

text TOLITO

Aznar no va perdre les eleccions. Patí un cop d'estat teledirigit. Tèrbols infiltrats felipistes del Ministeri de l'Interior ordiren fosca trama per a acabar amb la grandesa del personatge. No suportaven la superioritat de la dimensió històrica adquirida. Així, consentiren la mort de dues-centes persones i manipularen les informacions. Per tal d'acabar amb la glòria del gegant de Valladolid. El ministre Acebes, incapaç de detectar la conspiració, fou trista titella moguda

da pels fils de la terrible aranya negra socialista. Vuit anys després els populars no la tenien dominada encara. El seu poder pels engranatges de l'Estat és infinit.

Federico Trillo tampoc sabia res. La cúpula de l'estat major militar el traïa. Els alts càrrecs de la defensa l'enganyaren com a un titot. Desinformaven sistemàticament al seu superior civil. L'asseguraven que els soldats espanyols tenien contractats els millors vols i les millors condicions de l'escena internacional. Primera classe, hostesses "guapes", menjar de luxe. Ell s'ho creia tot i no dubtava res. Fins i tot va cridar con-

fiat el famós 'Viva Honduras!!' El general més bromista encara s'està pixant...

Jaime Mundo també és innocent. No anava a ser l'excepció. No té notícia alguna del desconcert local d'aquests tretze anys. Ni Partida Povet, ni costa nord, ni Ródenas, ni pavelló il·legal, ni centre de salut, ni desastre de biblioteca, ni pírrica programació teatral, ni brutícia, ni tràfic caòtic, ni geriàtric, ni nacional 340, ni trens de rodalies. Res de res!!! La culpable és l'oposició que ara no deixa governar i abans no va saber opositar.

JOSEP BARBERÀ, PERE ORRÀS, XAVIER BURRIEL, MUSSOL, CARLES LLUCH, GA LLUCH, JOSEP V. TAUS, CARLOS COSTA, GREGORIO RA I EL SAMARUC, LIA SANZ I JUAN CARLOS COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La **Veu** respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La **Veu** es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

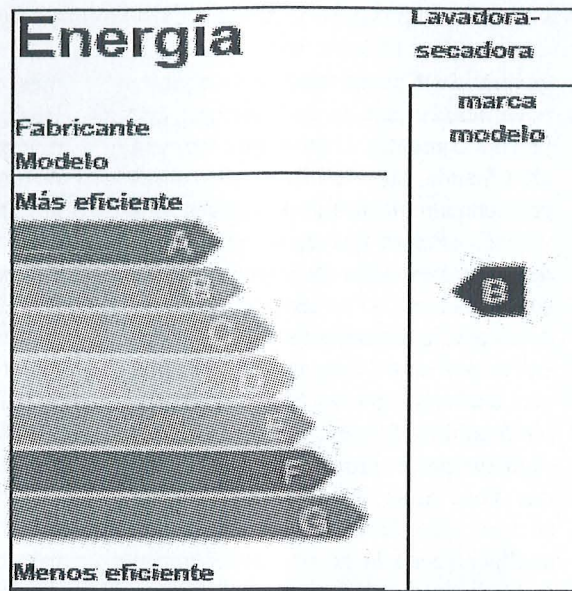
Una nova font d'energia, l'eficiència energètica (i 3)

La crisi econòmica, política i mediambiental - alts preus, guerres, marees negres i canvi climàtic- de l'actual sistema energètic mundial, basat en els combustibles fòssils, exigeix el desenvolupament de noves fonts d'energia. Sens dubte, les renovables guanyaran pes, però, possiblement, serà l'eficiència energètica una de les principals fonts d'energia del segle XXI. Entenem l'eficiència energètica com l'obtenció d'un mateix servei amb el consum mínim d'energia.

L'Estat Espanyol, comparat amb la resta de països industrialitzats, és poc eficient des d'un punt de vista energètic. Consumeix més energia per produir una unitat de riquesa del PIB -Intensitat energètica- que la majoria de la Unió Europea. Si per a créixer econòmicament s'ha de gastar molt més energia, cada cop la competitivitat econòmica serà menor i, a més, a més, s'estarà més lluny d'acomplir els objectius del Protocol de Kioto. L'any 2003, l'increment de les emissions de gasos d'efecte hivernacle fou del 40% respecte l'any de referència (1990), quan l'acord internacional només ens permet una pujada de 15%. El govern espanyol ha dissenyat diverses polítiques per assolir els objectius de Kioto: l'establiment de quotes i d'un mercat d'emissions, la promoció de les energies renovables i de l'eficiència energètica.

El govern espanyol està ultimant la presentació de l'Estratègia per a l'Estalvi i l'Eficiència Energètica per a Espanya (E4) 2004-2012. L'escenari base -l'evolució espontània del sistema econòmic sense intervenció- d'E4 per a 2012: un consum d'energia final de 136000 ktep (quilo tones equivalents de petroli) amb els sectors de transport, serveis i residencial com a màxims responsables del creixement. L'escenari eficient serà de 126000 ktep, amb un estalvi del 7,2%.

Al sector industrial es promouran les auditories energètiques, programes d'informació i els acords voluntaris amb l'administració sobre l'eficiència energètica con hi ha en molts països industrialitzats. L'eficiència al sector del transport es vol buscar amb un canvi modal amb plans de transport pels nous desenvolupaments urbanístics, pels treballadores de les grans empreses, per la promoció del transport públic a les ciutats... També afavorint l'ús eficient dels mitjans de transport -programes de conducció eficient o recolzament del cotxe compartit-, millora de l'eficiència energètica dels vehicles -beneficis fiscals pels cotxes

classe A- i la utilització de nous combustibles (biocarburants i hidrogen). L'ordenació i planejament territorial també tenen un paper fonamental en l'optimització del transport.

Les 13,5 milions de llars espanyoles són responsables del 30% del consum d'energia total, amb un 15% pel vehicle privat i l'altre 15% pels usos domèstics (calefacció, aigua calenta i electrodomèstics). El frigorífic el televisor a color o la rentadora o la cuina elèctrica són els electrodomèstics que més consumeixen electricitat.

El govern prepara un llei per a que els edificis consumeixin menys energia. La norma vigent sobre l'aïllament d'habitatges és de 1999, i està obsoleta. La normativa obligarà a que els edificis tinguin un certificat d'eficiència energètica que serà necessari per a llogar o vendre la casa. El cost dels aïllaments pot encarrir un 15% el preu de la casa però pot estalviar un 70% d'energia en calefacció o refrigeració i amortitzar-se en 5 anys. S'obligarà als habitatges nous a estar dotades de plaques solars tèrmiques que proporcionaran entre el 40% i el 60% de l'aigua calenta necessària.

La il·luminació gasta el 7,2% de l'energia domèstica. Una bombeta d'incandescència sols transforma en llum el 5% de l'energia que li arriba, la resta ho transforma en calor; quasi la podríem considerar una estufa. Les bombetes de baix consum produeixen un 25% de llum. Si canviaren totes les bombetes per les de baix consum, reduiríem un 80% el consum elèctric per il·luminació.

Les etiquetes energètiques ens informen sobre l'eficiència energètica dels electrodomèstics. Van des de l'A a la G. Els electrodomèstics més eficients tenen un preu més alt però, a causa del menor consum s'amortitzen en uns pocs anys. El frigorífic és el responsable del 20% de la factura elèctrica; un de classe A estalvia uns 50 euros anuals respecte a un G, que al cap de la seva vida útil poden ser molts diners.

El canvi de tendència no serà a fàcil i caldrà l'acció decidida de les administracions. Què s'hagi aprovat el desdoblament de la N-340 pel Baix Maestrat i no l'increment en el nombre de trens de rodalies va en la línia desitjada?

Pere Bausà

Cultura en minúscules

La Guillotina

text ROBESPIERRE

Aquesta setmana és la setmana de la cultura per excel·lència. Setmana musical i setmana de les lletres. Les dos associacions culturals amb més pes, en el panorama cultural benicarlando, es troben enguany, en una setmana cultural per antonomàsia. Santa Cecília i el Premis Alambor. Santa Cecília és la festa de la música, la patrona dels músics, i durant aquests dies des de l'Associació Musical Ciutat de Benicarló s'han engegat una pila d'actes que donen fe de la bona salut, musical, de tots els que formen el col·lectiu dels músics benicarlandos. De la mateixa manera, els Premis Alambor, que convoca cada any l'Associació Cultural Alambor, s'han convertit amb la seua trajectòria, sens dubte, en un dels màxims referents de les lletres del nostre País.

Tant una com altra associació, amb el seu bon quefer, han fet i fan, que el nom de la nostra ciutat arribe, sens dubte, a molts indrets de la nostra geografia. Però perquè açò siga així, cal el suport de les institucions. No el suport del copet a l'esquena, sinó el suport real, el que ajude que aquelles funcions que hauria d'haver encapçalat la nostra institució local, i que no ha fet, puguen esdevenir un èxit de la mà d'aquestes dues associacions privades.

Veure aquesta setmana passada, per ficar només aquest exemple, l'actuació de la banda juvenil juntament amb les corals menudes, a l'Auditori Municipal, primer per separat i després junts, em va semblar un acte més que meritori, per no dir heroic, per part d'aquestes dues entitats. Unes grades i un escenari, plens de gom a gom, l'un amb poca capacitat i l'altre reduït, no van poder deslluir el que allí se'ns va oferir. La sensació d'estar com una botifarra era angoixant. Òbviament si això

passa quan només hi són els més menuts, que en són menys, que passarà si alguna vegada hi són tots? No ho podran veure els nostres ulls! La qualitat d'aquests entitats no pot estar supeditada a un mal anomenat i esquitat auditori. El departament de cultura ho hauria d'haver vist ja fa molt de temps. Ja ho diu el refrany, no hi ha més cego que aquell que no vol veure.

De la mateixa manera, enguany hem pogut assabentar-nos que només hi haurà una categoria en el Premis Alambor. Després de mantindre fins a tres categories de premis, des de l'Associació, s'ha optat per només fer-ne una. El primer premi Ciutat de Benicarló que es va engegar l'any passat ha tingut una vida efímera. L'aposta per fer un premi important dins els que ja hi havia, ficant-li el nom del poble i dotant-lo amb una quantitat econòmica rellevant, per fer-lo més atractiu qualitativament i quantitativa, ha estat un autèntic fiasco. El nul suport des del departament de cultura de la nostra institució local, l'any passat en mans del BLOC i ara una altra vegada en mans del PP, ratificant-lo, dona a entendre que la cultura amb majúscules no és per a ells. Ací, la institució local, no és capaç, o no vol, veure els Alambor convertits en premis tan importants, com el Ciutat d'Alzira, el Blai de Bellver de la ciutat de Xàtiva o el Premi València de Narrativa Alfons el Magnànim, per ficar-ne només uns exemples. Ací amb els altres, "premis de qualitat", que es donen, van més que sobrants.

Un programa cultural clar, a uns quants anys vista, del que volen ser i on volen arribar, li és tan necessari al regidor de cultura del nostre ajuntament com l'aire que respira. Ara per ara, sembla, que de tanta brombolla publicada, al seu aire només li queda el monòxid de carboni, i això, li deu estar enterbolint l'intel·lecte. La proposta del bilingüisme, deu ser, de conya, no?

20 N: Dia de la Infància

text NATÀLIA SANZ

El 20 de novembre és la data que Nacions Unides ha declarat Dia Internacional de la Infància, en commemorar-se l'aniversari de la Convenció de Drets dels Nens i Nenes. Aquesta declaració és un conjunt de normes i obligacions que dóna als nens i a les nenes un paper protagonista en la cons-

trucció d'una societat justa, respectuosa i pacífica. Amb aquesta declaració es reconeix per primera vegada la ciutadania dels nens i de les nenes. La Declaració es basa en quatre principis fonamentals: la no discriminació, l'interès superior del nen, el dret del nen a la vida, supervivència i desenvolupament i el respecte per les seves opinions.

Per a celebrar-lo, els alumnes dels cicles formatius de grau

superior de de Educació Infantil i d'Animació Sociocultural de l'IES Ramón Cid de Benicarló van celebrar una jornada festiva en la qual els principals protagonistes van ser els escolars del C.P. Marquès de Benicarló. Un conta contes realitzat pels alumnes dels cicles formatius com activitat central, va servir per a aprofundir en la línia de treball d'incidència a la lectura que estan portant a terme.

L'Estel a l'Auditori

text REDACCIÓ

L'Estel del Collet brillarà aquest any a Benicarló amb nova llum. La sisena edició de la representació teatral del conte nadalenc de l'autor Jaume Rolíndez es trasllada en la seva sisena edició a l'Auditori Municipal, on es portaran a terme les dues representacions els dies 18 i 19 de desembre. Un canvi meditat per la junta, que espera que la reducció de l'espai escènic no implique un minvament en la calidesa de l'acte. "Perdrem en espectacularitat, però guanyarem en intimitat i dramatisme", ha assegurat Josi Ganzenmüller, director escènic de la representació. Les dificultats econòmiques que suposa realitzar un muntatge escènic de les característiques de L'Estel, han

estat determinants a l'hora de decidir el canvi d'ubicació. El nou espai escènic ha suposat que s'hagen de construir nous decorats, realitzats en aquesta ocasió per Ximo Sorlí, gran belenista i habitual col·laborador de L'Estel.

Un altre dels canvis que comportarà el canvi d'ubicació serà que les associacions que habitualment col·laboraven amb la seva presència en directe en la representació, aquest any no podran fer-lo. En aquest sentit, Joanvi Vallés, Síndic Major, ha assenyalat que "només actuaran en directe una secció de la Coral i altra de la Banda de Música". Els camells que acompanyaven als Reis Mags, el carro de San Antonio i els bombos, entre uns altres, no podran accedir al recinte per les reduïdes dimensions de l'espai. La il·lusió de la Junta Directiva, no obstant això, no

Premi Ciutat de Benicarló

text NATÀLIA SANZ

Francisco Mezquita, en la categoria de valencià i José Mª Molina en la de castellà han estat guardonats amb el Premi de Poesia Ciutat de Benicarló.

Mezquita s'alçava amb el guardó per l'obra "El temps a glops, de pressa", un cant a la vida que no té en compte l'edat i que es basa en les sensacions més eternes que representa la naturalesa. Molina guanyava el primer premi amb l'obra "La simetria del somni", en el qual estableix un paral·lelisme entre la realitat de la vida i els somnis. Cap destacar que aquest any s'ha celebrat el XXIV certamen, que ha comptat amb la participació de nombrosos poetes de tot el territori estatal.

decau.

En aquest sentit, s'ha presentat el cartell anunciador de les representacions, realitzat aquest any per l'artista Pepa Compte. Yolanda González ha presentat el quadre que ha donado per a la rifa que tots els anys es porta a terme entre els espectadors.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

El Camí del Salvador

Etapa 11.- Els municipals

Puerto de Pajares - S. Miguel del Río - Sta. Marina - Llanos de Somerón - Fuente de los Fierros - Fresnedo - Erias - Pola de Lena

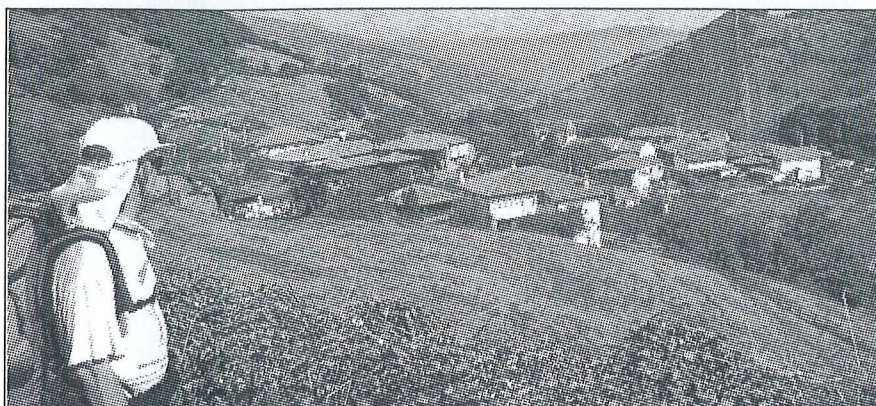
text TONYO FIBLA

Es veu que ja ho saben. Hem aplegat al refugi des-fets. Quina etapa més dura! Vicent aplega primer i m'espera. Quan aplego vaig de seguida a buscar la clau a la policia municipal. Només em veuen deixen tot el que estan fent i venen de seguida a atendre'm. Em demanen les credencials, agafen les claus i se'n venen amb mi a l'alberg. Em pregunten que m'ha paregut el camí. Li ho he explicat tal i com ho he vist. Duríssim! Una vegada dins l'alberg ens han ensenyat totes les dependències però no portaven les claus de les dutxes. Se n'han tornat a buscar-les. No les han trobat. Han tornat a vindre, se n'han tornat anar. Venen una altra vegada a demanar disculpes per no tenir la clau de les dutxes. Pobres municipals s'han desfet en atencions per nosaltres. El fet es que per ací no passe cap pelegrí, sí algun penjat com nosaltres, però l'associació del camí del poble ha implicat a l'ajuntament i aquests s'ho han agarrat en moltes ganes.

Ens han dit que els de RENFE estan fent un cursets i la gent participant ve a dutxar-se ací i ara la clau la tenen ells.

Una vegada dutxats als serveis amb perol system i feta la bugada, tomen a venir els municipal a veure com estem i per a informar-nos on podem anar a dinar.

Avui hem tingut un desnivell de més de 1000 metres negatius. El que no sabíem és que ací a Astúries les baixades puguen. Només sortim de l'hotel comencem a baixar fins a San Miguel per un camí preciós, de 1500 a 800 metres. Passem dels pins i grèvols a castanyers i roures. Anem baixant lleugerament fins a Santa

Marina i ens tornen a pujar per una costa ben empinada per a després tomar a baixar a Llanos de Somerón i Puente de los Fierros per una carretera terciària o quaternària. Quatre quilòmetres que baixo corrent. Toma costera cap amunt a Eros i Erias. Torna a baixar. Total que calculo que la baixada acumulada serà de més de 1600 m. A Partir de Campomanes la baixada ja és pràcticament imperceptible.

No és només això, a més, entre Puente de los Fierros i Eros anem per un caminet preciós però amb unes argelagues i romingueres que acabem amb les cames en carn viva. Tot açò impedeix que avancem ràpidament i se'ns fa el camí llarg, etern i pesat a pesar de la bellesa de l'entorn. Per a acabar de rematar el dia, un veí d'eixos que només venen al poble a passar quinze dia a l'agost, ens aconsella seguir un altre camí que l'únic que fa es que ens perdem. Ja ens veus a Vicent i a mi por los verdes prados entres les vaques lleteres.

A partir d'ací seguim l'antiga general que ara és el camí i quan ens n'adonem estem dins de l'autovia per tant ens toca recular i saltar uns marges per tomar a on tenim el nostre camí. Així que apleguem a Pola de Lena ben cansats.

Per la tarde, com no puc dormir estic mirant prospectes turístics i me n'adono que ens hem passat la capella preromànica de Santa Cristina, patrimoni de la humanitat. Hem vist l'indicador tot mostós però desconeixíem la importància d'aquesta ermita.

Com hem de recular 4 km? I com això no pot ser (recular, no mai) decidim buscar un taxi. Anem, la visitem per fora ja que a l'hora que és està tancada i a més està plovent i tornem. El taxista ens diu que no ens espera que ja tomarem en tren. Així que després de fer la visita passem per l'estació a veure si hi ha algun tren. D'ací deu minuts en passa un, perfecte! Pugem al tren sense bitllet, ací no en venen, esperem al revisor. No ve. Apleguem a Pola i baixem. Total que quedem a deure 4 km a la RENFE.

Ara ens toca anar a comprar alguna cosa per a demà poder sortir amb qualsevol cosa al cos, però és disabte i està tot tancat. Preguntem i ens diuen que eixint del poble hi ha un supermercat. Només ens faltava això... Però no, està relativament prop, el que passa és que la gent normal les distàncies, si les ha de fer a peu, les veuen totes enormes.

2 d'agost, dissabte

Empat televisat

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

El Benicarló va arrencar un meritori empat a no res al camp del Vinaròs. És clar que tot i l'infima distància que ens separa de la ciutat del lla-gostí congelat per excel·lència no hi vaig anar. M'estalviaré els arguments d'una premeditada absència física al Servol per tal de no ferir susceptibilitats. Ni la invitació a degustar una monumental paella valenciana i menjar-me un pastís de glòria, ni la perspectiva d'ajudar a alleugerir amb el meu capital la maltreta economia del club veí (deu euros feien pagar), ni -naturalment- l'esperança de treure alguna cosa positiva des del punt de vista estrictament esportiu eren al·licients suficients com per fer-me acabar l'arròs abans de les tres i mitja.

Vet ací però que gràcies als prodigiosos avenços de la tècnica vaig poder vore el partit en directe per televisió, còmodament assegut al sofà del menjador, assaborint l'aroma d'un carajillo de Negrita i les delícies d'un dolcíssim pastisset de moniato després d'un opípar dinar familiar. Que es transmetera en directe un partit del futbol del Benicarló era la primera vegada que succeïa en tota la Història de la Humanitat. No m'ho havia de perdre jo, no? Ara, la retransmissió en qüestió va ser... no sé com dir-ho, patètica? carrinclona? grotesca?... ridícula fins i tot? Comprenc que els mitjans usats no són comparables en cap aspecte als de les televisions professionals i no entraré a valorar el treball de realització; moltes vegades la càmera perdia de vista l'esfèrica o no captava les imatges que eren d'interès per a l'espectador. Van fer el que va poder i ja n'hi ha prou amb això. Ara bé, la retransmissió del locutor oficial de la cadena i del comentarista especialista en el tema no tenen parangó. En un castellà apagesat i

amb unes apreciacions tècniques que cal tindre pelendengues per dir-les en públic, els dos espiguers van aconseguir tindre'm molt més concentrat en la seua tasca que en el joc que s'endevinava a través de la pantalla. Un exemple. Es comprén que a l'inclit periodista de TV 6 algú li ha dit -o s'ho deguera vore ell mateix- que De la Fuente és un bon element, ràpid i esmunyedís per la banda i cada vegada que el nostre extrem tocava la pilota cridava "¡Peligro!", encara que la jugada es produïra al costat de l'àrea del Benicarló. A més, i això potser siga una apreciació personal i interessada, els dos bons homes em van semblar tan neutrals com Poli Rincón i Manolo Lamas quan juga el Reial Madrid; quines ganes tenien que guanyara el Vinaròs. Que si ya se están mereciendo el gol que cómo están apretando ahora, que el Vinaroz club de fútbol no tiene que dejar pasar esta ocasión para mantenerse en lo alto de la clasificación i perles cultivades si no exactament com aquestes, sí molt semblants. Sóc conscient que ho degueren fer tan bé com degueren saber, però a mi i a tots els meus coneguts que van escoltar-los ens van semblar un pelet parcials en decantament cap a l'equip de casa.

Absolutament deliciosos els comentaris d'ambient captats entre membres de les dues aficions. Tota la vasta tirallonga d'improperis adreçats a jugadors, àrbitre i ciutadans de les respectives poblacions veïnes es va poder sentir amb una claredat exquisida.

De tota manera no vull estarme'n de felicitar TV6, tot i les televisions que hi ha per ací a la nostra comarca, han hagut de vindre ells d'allà la Plana per transmetre per primera vegada en directe un partit de la magnitud d'aquest.

I de l'esdeveniment esportiu estricte què en podem dir? Doncs ben poqueta cosa. Els vinarosencs van xutar una vegada al pal i

nosaltres una altra, van crear un parell d'ocasions de perill i nosaltres unes altres tantes. Estic convençut que tenim més equip que ells, però pel que siga -a saber- no acabem de rematar les faenes. Se'n en va el bou viu al torill massa vegades.

Diumenge vinent tenim una nova ocasió de demostrar que encara podem estar entre els equips capdavanters de la categoria. A partir de les quatre i quart visitarà el Municipal de la Carxofa l'Alcora CF. No sé quins van ni m'importa massa perquè tenim l'obligació de guanyar-los i a més l'obligació de guanyar-los i convèncer. Enguany, sense que aprofite de precedent, no faré cap referència als vincles de germanor que ens uneixen amb aquesta bonica i taulellera població i no diré ni una paraula dels certàmens de tocadors de bombos i tabals. Que quede clar.

LA SENTÈNCIA. "A Vinaròs no penso anar més al futbol. Una vegada van lesionar César i se l'enduïen en Illiterra i un vinarosenc va cridar: "Encara es meneja". I em vaig haver de barallar. I no hi tornaré més". Un aficionat a qui la passada setmana li vaig preguntar si aniria a Vinaròs a vore al Benicarló.

LA NOTA. El Servol, pel que es va poder atinar per la tele, sembla un camp de patataques. Ací no he vist mai el terreny de joc en tal pèsimes condicions.

ELS GOLS, TOTS ELS GOLS. Els mateixos de la setmana passada.

EN OTRO ORDEN DE COSAS. CDB juvenil, 2 - CD Castelló B juvenil, 1. El San Jorge va tonar a perdre, en aquesta ocasió per 4 a 0. En el veritable derbi local, Peña Valencianista de Benicarló, 1 - Ràcing de Benicarló, 0.

La Unió a favor dels tarongers

text REDACCIÓ

La Unió ha exigint l'immediata retirada de l'avantprojecte de llei d'ordenació ambiental i promoció social dels camps de golf dissenyat per la Conselleria de Territori i Vivenda, que en el seu articulat aconsella substituir els cultius actuals del camp valencià per aquest esport per considerar-lo més rentable.

La Unió assenyala que "la notícia no ens agafa per sorpresa malauradament perquè sembla una línia estratègica marcada des de la Generalitat en els darrers anys, però mai pensàvem que es volgués reflectir en forma de llei com ara". El sindicat majoritari al camp valencià recorda que "no hi ha més que comprovar les declaracions de diversos governants de la Generalitat al llarg dels darrers anys (José

Ramón García Antón, Roc Gregori, Fernando Modrego i ara Rafael Blasco) per comprovar que es tracta d'una decisió meditada, tot i que totalment equivocada".

El secretari general de La Unió, Joan Brusca, manifesta que "voler canviar cultius com el

taronger per camps de golf és una autèntica desvergonya i una gran falta de sensibilitat de la Generalitat cap als agricultors valencians que amb tant esforç cultiven els seus productes dia rere dia".

El Juvenil del CDB guanya al Castelló

text GREGORIO SEGARRA

En altra matinal no apta per a cardíacs, el Juvenil benicarlando va tornar a delectar en el Municipal a la seua cada vegada més nombrosa afecció. El rival era dels forts, el Castelló "B", equip en el qual milita el benicarlando Guillermo Vázquez, que no va poder jugar per estar lesionat, encara així el partit va respondre a totes les expectatives. Van començar marcant els "rogets" als 33' per mitjà d'Irigaray, que va quallar un sensacional partit, d'espectacular rematada de cap després del centre sobre la marxa des de la banda d'Àlex Borràs. Amb l'1-0 es va arribar al descans. En la 2ª part, els "orelluts" es van anar cap amunt a la recerca de l'empat i ho van aconseguir en el 79', estant ja els locals amb un home menys des del minut 65'

per expulsió de Marcos Cano. L'empat, lluny d'enfonsar als de López López, els va servir d'esperó per a contracolpejar amb més velocitat si cap, i a pesar de la inferioritat numèrica, Oscar Seba, va guanyar per velocitat l'esquena a la defensa i quan es disposava a rematar només davant el porter dintre de l'àrea, va ser entrat per darrere per un defensa.

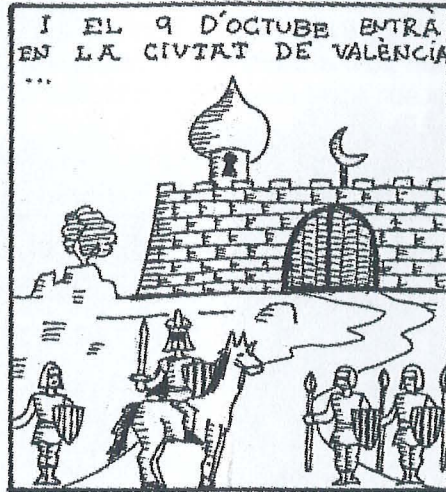
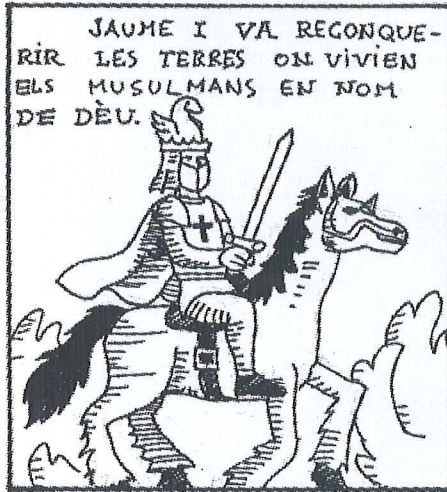
L'àrbitre onubense, resident a Borriana, Miguel Ángel Rodríguez, que va tenir una bona actuació, va ensenyar la targeta vermella directa a l'infractor i va assenyalar penal, que va transformar Irigaray en el gol de la victòria. Al final van poder empatar els castellonens, però la defensa benicarlanda, en la qual van faltar per lesió dues peces importants com són Víctor Esbrí i Santi Castan, es va mostrar molt segura i va poder amarrar els tres punts. Va reaparèixer en les files locals després de més de sis mesos de lesió el migcampista

Juanjo Ramón. Amb aquesta victòria el Juvenil segueix entre els tres primers de la classificació que encapçala el Vila-real. Alineació del C.D. Benicarλό Juvenil: Jorge, Fuentes (Óscar Seba 60'), Víctor González, José Terán, Joan, Alex (Fibla 89'), Emilio, Jordi (Juanjo 80'), Marcos, Irigaray i Gumbau (Pío 88')

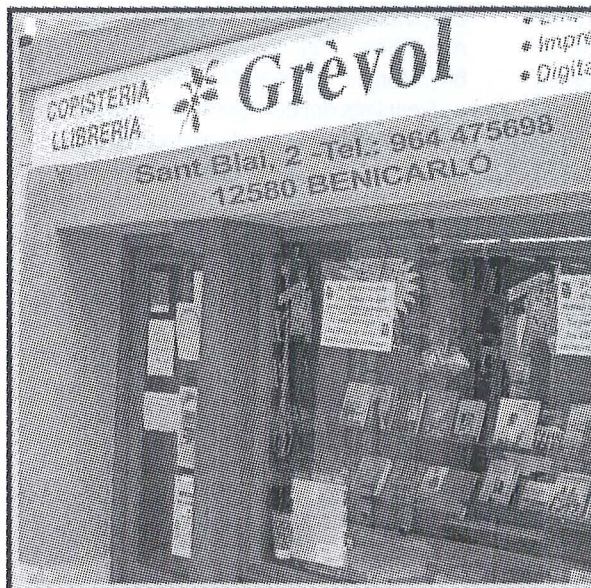
Resultats del C.F. Benihort: L'Infantil i el Cadet van perdre els dos en el desplaçament a Onda. Els primers per 3-0 i els segons per 3-2, en un partit que anaven guanyat còmodament per 0-2 i que al final es va escapar. En futbol-7, el Benjamí "A" segueix intractable i ja comanda en solitari i imbatut la classificació, al derrotar a domicili a l'altre equip que quedava també imbatut, La Jana, per 1-11. L'Aleví "A", va guanyar també per golejada (1-9) a Torreblanca.

Per Xavi Burriel

Polèmiques estèrils

Aquest còmic que ara tornem a reproduir, segueix tenint la mateixa validesa que quan va sortir fa uns anys. En aquest País es veu que no n'aprenen.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores